

umanitas

KTOBER 1968

3STE JAARGANG NO. 5

ERSCHIJNT

× PER 2 MAANDEN

KADERORGAAN VAN DE NEDERLANDSE
VERENIGING VOOR
MAATSCHAPPELIJK WERK 'HUMANITAS'

CENTRAAL BUREAU 'HUMANITAS'
J.W. BROUWERSSTRAAT 16-AMSTERDAM

REDACTIE:

T. van Grootheest,
hoofredacteur

P. H. Hooy,

P. E. Hutte,

H. van Schaaik,
redactiesecretaris

J. Terlouw,

W. Post,

ADMINISTRATIE:

J. W. Brouwersstraat 16, Amsterdam
Telefoon: 020 - 739444

IN DIT NUMMER:

op blz. 90

Op 6 september overleed te Amsterdam mej. L. Hijmans, oud-redactrice van dit blad.

op blz. 91

Na een eerste artikel in juli over de wijze waarop men in Rotterdam met steun van het Rijk het welzijnsbeleid in Rotterdam gestalte geeft, beschrijft drs. W. J. v. d. Kamp hoe de nieuwe stichting Raad voor Maatschappelijk Welzijn in Amsterdam in elkaar zit en hoe de raad dient te functioneren.

op blz. 96

Het lijkt of we een open deur intrappen als we zeggen dat wij het maatschappelijk werk op eenvoudige en degelijke wijze bekendheid moeten geven. **P. Hooy** meent dat het geen probleem is de boven geschetste waarheid te beamen, maar dat de zwaarste opgave schuilt in het gedisciplineerd waarmaken van onze ideeën in de praktijk en in het even gedisciplineerd volhouden van alle permanente werkzaamheden die aan het bekend **blijven** vastzitten.

Nog meer jurisprudentie inzake de bijstandswet. Het doet ons genoeg te constateren dat de overheid in één der gevallen (blz. 104) een bejaarde in staat stelt een duurdere woning te betrekken met als enig doel vereenzaming tegen te gaan door meer contactmogelijkheden met de naaste familie.

AFSCHEID

De redactie neemt met enige weemoed afscheid van drs. P. Albarda, een van de meest produktieve redacteuren.

Per 1 september is de heer Albarda benoemd tot hoofd van de studierichting Algemeen Maatschappelijk Werk aan de Sociale Academie Twente te Almelo. Langs andere kanalen heeft dit nieuwtje de meeste lezers van dit blad reeds lang geleden bereikt, maar de overgebleven redacteuren willen dit blad niet ter perse zenden zonder met grote waardering te gewagen van de medewerking die zij altijd van Albarda ondervonden hebben.

De zich over enige jaren uitstrekkende artikelenserie 'Relaties tussen algemeen en gespecialiseerd maatschappelijk werk' is hoofdzakelijk door zijn toedoen tot stand gekomen en de vele artikelen die hij zelf heeft geschreven zijn door de collegae, zelf evenals Albarda geen van allen literair vakman of journalist, altijd gewaardeerd om het vleugje humor dat er in te vinden is en de prettige stijl waarin hij zijn kennis weet over te dragen. De redactie hoopt de heer Albarda van tijd tot tijd tot een 'gastvoorstelling' bereid te vinden. Tot slot: kijkt u eens in het vorig nummer op blz. 70. Daar staat een goed gelijkend portret van ons hoofdbestuurslid Rietveld. De vervaardiger: P. Albarda.

LOE HIJMANS OVERLEDEN

OP 6 SEPTEMBER 1968

Het bericht van overlijden van onze oudredactrice mejuffrouw L. Hijmans ontvingen wij niet helemaal onvoorbereid maar wel met de weerstand die ieder mens in zich voelt opkomen als hij hoort dat iemand die hij goed kent of met wie hij nauw heeft samengewerkt in de kracht van zijn leven moest ophouden te bestaan.

Loe Hijmans heeft bij Humanitas gewerkt in een periode van opbouw, in een sociale sfeer, vooral op het platteland, die wij nu alweer als verleden tijd zien. Zo snel gaat dat allemaal. Van 1954 tot 1961 is zij als specialiste voor Maatschappelijk Opbouwwerk bij Humanitas werkzaam geweest. Daarna werd zij stafdocente aan de Sociale Academie te Amsterdam.

Tallose bestuursleden en medewerkers hebben haar gekend als hun vraagbaak en organisatie-steun in wat wij toen de 'ontwikkelingsgebieden' noemden, waar gemeenschappen, bewoners van dorpen en andere groepen bezig waren, met hulp van de overheid, hun sociale achterstand op de gunstiger gelegen centra en gebieden wat in te halen. We zouden uitgebreid kunnen gewagen van Loe Hijmans' scherpzinnigheid, enorme ijver en werkkraft in het veld en op bureau, haar moeilijk te overtroeven vasthoudendheid bij het verdedigen van haar visie op het werk, haar journalistieke gaven, maar dat zijn allemaal zaken die, evenals zij zelf, nu niet meer bestaan.

Wat wel in andere vormen is blijven bestaan en ook een concreet spoor nalaat is haar ontginningswerk bij Humanitas, haar eerbied en haar, voor een aan haar werk verknocht expert als zij was, opvallende identificatie met eenvoudige vrijwillige medewerkers die in hun omgeving, als burger en als lid van Humanitas, een bijdrage aan de sociale opbouw wilden leveren.

Voor vrijwilligers die deze taak, als deel van de doelstelling van Humanitas, wilden verwezenlijken, heeft zij zeer veel sympathie en aandacht gehad. Zij konden op haar rekenen. Loe Hijmans was steeds bereid in hen de ruggegraat van onze instelling te zien, ook al deden zij het soms minder goed dan een deskundige.

Temidden van de professionaliserings-explosie van de laatste tijd roept deze houding zelfs enig heimwee op.

Nu wij zelf midden in het probleem van de juiste verhouding tussen professie en vrijwillig werk zijn aangeland verrast het te bedenken dat Loe Hijmans, jaren geleden reeds en tijdens haar leven haar tijd vooruit, bereid was een oplossing voor dit maatschappelijke ontwikkelingsprobleem te zoeken. Dat onze redactionele woorden ter nagedachtenis zoveel verwijzingen naar de arbeid van Loe Hijmans bevatten is geen toeval. Tijdens haar arbeidzame leven stond het werk ook altijd duidelijk voorop.

v. S.

STEDELIJKE RADEN VOOR OVERLEG EN ADVIES (II)

de stichting raad voor maatschappelijk welzijn in amsterdam

**door drs. w. j. v. d. kamp (overgenomen uit 'de tussenschakel'
van mei en juni - juli 1968, amsterdam)**

de oprichting

De gemeenteraad van Amsterdam heeft op 17 april jl. goedkeuring gehecht aan het voorstel van burgemeester en wethouders, om over te gaan tot oprichting van een Raad voor het maatschappelijk welzijn. Ook onze kranten hebben er aandacht aan besteed, nadat de opzet van het nieuwe orgaan in een persconferentie door de burgemeester was uiteengezet.

Aangezien taak en werkterrein van deze 'organen van overleg en advies op maatschappelijk terrein' nog maar weinig bekendheid hebben, willen wij daaraan thans enige aandacht besteden.

De gedachte, in gemeenten met ten minste 75.000 inwoners te komen tot oprichting van organen van overleg en advies op maatschappelijk terrein, is gepousseerd door het ministerie van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk werk, dat in 1964 een rijksbijdrageregeling voor de subsidiëring van deze organen uitvaardigde.

Reeds in de memorie van toelichting op het ontwerp Algemene Bijstandswet werd er op gewezen, dat een beperkt aantal sociale raden overleg en beraad ter hand had genomen op een breder terrein dan het wettelijk voorgeschrevene, niet alleen wat betreft het maatschappelijk werk, maar ook aangrenzende werkterreinen.

Bij de Amsterdamse Sociale Raad was dit duidelijk het geval.

De idee van plaatselijke organen van overleg en advies op een bredere grondslag dan de sociale raden werd gelanceerd in verband met de toen te verwachten opheffing van die raden. Toch moet men o.i. beide zaken niet zonder meer aan elkaar koppelen. De behoefte aan samenspraak en overleg op in principe het hele terrein van het maatschappelijk welzijn zat in de lucht en zou o.i. ook zonder die opheffing wel geleidelijk tot stand zijn gekomen. Het is te betreuren dat door het abrupte einde van goed werkende sociale raden in sommige gemeenten onnodig een vacuüm ontstond.

waar het om gaat

Typerend voor de ontwikkeling op maatschappelijk terrein gedurende de laatste decennia is de sterke groei van het aantal organisaties, waardoor wij niet voldoende zicht meer hebben op het geheel en daardoor niet de nodige aandacht kunnen geven aan de samenhang tussen de vele op zichzelf meestal goede activiteiten. Zo-

wel doublures als leemten zijn er het gevolg van. Wij willen in deze tijd komen tot een doelmatig en constructief beleid, ook op maatschappelijk terrein. Het gaat er om, de voorzieningen af te stemmen op de behoeften. Dit kan slechts lukken na voorafgaand sociaal onderzoek en gezamenlijk beraad. Beraad ook met de gebruikers der voorzieningen.

Zowel de overheid als de particuliere organen dragen verantwoordelijkheid voor een goed stedelijk sociaal klimaat. Daarom moeten de stedelijke welzijnsorganen overlegorganen zijn voor particulier initiatief en overheid. Dit systematisch en procesmatig bevorderen van het welzijn wordt ook wel aangeduid met de term samenlevingsopbouw.

taken

De belangrijkste taken van de stedelijke welzijnsorganen zijn:

- a. bijdragen tot de sociale planning, daarbij gesteund door documentatie en onderzoek;
- b. adviseren van gemeentelijke overheid en particuliere organen;
- c. voorlichten.

Het is duidelijk, dat de planning in een stad ten slotte de taak is van het gemeentebestuur. Maar binnen de welzijnsorganen kan het particulier initiatief in een vroeg stadium bij die planning worden betrokken. Hierdoor wordt een bijdrage geleverd tot de democratisering, waar onze tijd om vraagt.

De overheid zal haar beleid kunnen baseren op een voorbereiding, waarbij gebruik is gemaakt van sociaal onderzoek en van overleg met de belanghebbenden.

werkkerreinen

In grote lijnen bestrijkt de samenlevingsopbouw in een stad twee werkkerreinen:

- de sociale wijkopbouw;
- de institutionele opbouw.

de sociale wijkopbouw

Hierbij gaat het om het bevorderen van de leefbaarheid van de stadswijken. Enerzijds moet men zich er voor hoeden, niet in de romantische wijkgedachte van de naoorlogse jaren te vervallen en dient men de wijk als integratiekader niet overdreven te zien. Anderzijds valt het niet te ontkennen, dat zich in grote steden naast de reeds dikwijls gesignaleerde schaalvergroting, ook schaalverkleining voordoet. Voor allerlei kwesties en problemen neigt men er steeds meer naar, de oplossing dichterbij huis te zoeken.

Er zijn, variërend van stad tot stad en van wijk tot wijk, bepaalde gemeenschappelijke belangen en taken, waarover de wijkbevolking kan en wil meedenken. Voor de toekomst moet o.i. dan ook op een geleidelijk toenemend aantal wijkopbouworganen worden gerekend. Deze wijkopbouworganen zullen desgewenst moeten kunnen steunen op een goed geoutilleerd en evenzo functionerend stedelijk welzijnsorgaan.

de institutionele opbouw

Op het welzijnsterrein bewegen zich functionele organisaties, in principe bedoeld voor de hele bevolking (cultureel werk, vormingswerk, gezondheidszorg, sport en recreatie, maatschappelijk werk) en categorale organisaties, bedoeld voor bepaalde

categorieën (jeugd, bejaarden, ongehuwde moeders enz.). In de meeste gemeenten bestaan daarop corresponderende samenwerkingsvormen (Kunstraad, Contactcentrum algemeen maatschappelijk werk, Jeugdraad, Commissie inzake bejaarden-vraagstukken enz.).

Bij de institutionele opbouw gaat het er niet om, t.a.v. de bedoelde samenwerkingsorganen corrigerend op te treden. Wel is nodig dat de desbetreffende instituten tot samenspraak worden gebracht, dat hun activiteiten op elkaar worden afgestemd en dat overlappingen worden voorkomen. Sanering oude stadswijken, dienstverleningscentra voor bejaarden, vrijetijdscentra en wijkgebouwen, het zijn zaken welke slechts door het op elkaar afstemmen van activiteiten tot goed resultaat kunnen worden gebracht.

In het vorenstaande hebben wij getracht, enkele algemene opmerkingen te maken omtrent taak en werkterrein van de stedelijke welzijnsorganen. Het behoeft geen betoog, dat de realisatie in de verschillende gemeenten min of meer sterk uiteen zal lopen, afhankelijk van de plaatselijke situatie. In een volgend artikel stellen wij ons voor nader in te gaan op de opzet, waarvoor te Amsterdam is gekozen.

Eén opmerking moet ons echter hier nog van het hart. Als reactie op de chaotische groei van ons welzijnsbestel is de behoefte aan samenwerking ontstaan en dat is goed. Maar ter voorkoming van eindeloze en min of meer inhoudloze besprekingen en vergaderingen moeten wij ons steeds voor ogen houden, dat samenwerking slechts zin heeft met betrekking tot een bepaald doel. Daarom zullen binnen de stedelijke welzijnsorganen commissies en werkgroepen moeten worden gevormd, waarbinnen die organisaties elkaar vinden, die met betrekking tot een bepaald probleem een inbreng hebben. Het zal zaak zijn, daaraan strak vast te houden.

Voorts houde men voor ogen, dat de stedelijke welzijnsorganen niet bedoeld zijn als uitvoeringsorganen, doch zich bezig dienen te houden met overleg en advies.

de algemene uitgangspunten van de amsterdamse opzet

achtergrond

In de raadsvoordracht van 3 april 1968 wordt erop gewezen, dat onder auspiciën van de voormalige Amsterdamse Sociale Raad verschillende vormen van samenwerking zijn gerealiseerd. Vervolgens wordt de behoefte aan een evenwichtige bevordering van het maatschappelijk welzijn genoemd. Samenwerking van particulier initiatief en gemeentelijke overheid op een breed vlak wordt daartoe noodzakelijk geacht. Hiertoe wordt voorgesteld een orgaan op te richten dat als doelstelling heeft 'de bevordering van het maatschappelijk welzijn van de Amsterdamse bevolking'.

doelstelling

Wij zijn verheugd over deze doelstelling, die zo ruim is geformuleerd, dat ze ook op langere termijn bekeken een flexibel werken toestaat. En juist dit laatste is van belang, omdat wij op het terrein van de samenlevingsopbouw onze weg nog moeten zoeken.

Er wordt in het voorstel aan de gemeenteraad voorts op gewezen, dat de activiteiten voor een belangrijk deel zullen worden bepaald door de aspecten overleg en advies en voorts door de sociale wijkopbouw.

Zoals wij in ons vorige artikel reeds opmerkten, is het gezamenlijk overleg van het

bij een bepaalde kwestie betrokken particulier initiatief en de gemeentelijke overheid één van de pijlers van deze nieuwe organen. De adviezen, welke hieruit voortvloeien worden gedragen door alle betrokkenen. Zowel de overheid als particuliere organisaties kunnen met deze adviezen hun voordeel doen. Het realiseren van voorzieningen zoals b.v. een gemeenschappelijk spreekuur of een buurthuis wordt immers gezien tegen de achtergrond van de behoeften enerzijds en reeds bestaande voorzieningen anderzijds.

taak

Het is duidelijk dat 'de bevordering van het maatschappelijk welzijn van de Amsterdamse bevolking' in principe een zeer breed terrein bestrijkt. Hierbij stuit men op het feit, dat in Amsterdam in de loop der jaren 'tal van organisaties zijn ontstaan, welke zich bezighouden met aspecten van welzijnsbevordering (sociaal-cultureel werk, maatschappelijke dienstverlening enz.) en ten dele gebundeld zijn in de jeugdraad, het Contactcentrum Algemeen Maatschappelijk Werk, enz. Het gemeentebestuur wil voorkomen dat de arbeid van bestaande overkoepelingen zou worden doorkruist of overlapt; hierbij wordt in het bijzonder gedacht aan de Amsterdamse jeugdraad. Ons inziens behoeft men daarvoor niet bang te zijn, mits men zich goed voor ogen houdt dat het nieuwe orgaan een overlegcentrum is en stimulerend moet werken, maar dat zich niet rechtstreeks op de diverse werkterreinen mag begeven. Met deze bezorgdheid voor doublures voor ogen is het begrijpelijk dat men de taak vooralsnog enigszins heeft willen beperken en de welzijnsbevordering voorlopig laat steunen op vier pijlers:

het maatschappelijk werk;
het sociaal-cultureel werk;
de sociaal-medische zorg;
de sociale wijkopbouw.

Vergeleken met de opzet in andere steden lijkt de Amsterdamse structuur ons zeker 'werkbaar', terwijl de mogelijkheid tot uitbreiding in de toekomst is opengehouden. Overleg en samenwerking binnen elk der vier genoemde werkterreinen en tussen deze werkterreinen onderling kan het beste gestalte krijgen in werkgroepen en commissies, gericht op bepaalde objecten zoals b.v. sanering, wijkvoorzieningen enz.

bestuur

Bij de bestuurssamenstelling diende men o.i. te kiezen uit twee mogelijkheden:

- a. bestuursleden hebben zitting namens organisaties;
- b. bestuursleden vertegenwoordigen de werkterreinen.

Te Amsterdam is voor de laatste mogelijkheid gekozen. Dit betekent dat het bestuur zal bestaan uit personen, die geacht worden deskundig te zijn respectievelijk op het terrein van het maatschappelijk werk, het sociaal-cultureel werk, de sociaal-medische zorg en de sociale wijkopbouw. Voor elk van deze werkterreinen zal het bestuur twee leden hebben, één uit de ambtelijke en één uit de particuliere sfeer. Voorts zijn vijf plaatsen gereserveerd voor personen met speciale vakdeskundigheid op het werkterrein van de nieuwe raad. Het bestuur zal dan in totaal dertien leden tellen.

Het kan haast niet anders of een bestuur zonder bindingen met organisaties heeft bezwaren. Maar het grote voordeel is dat het slagvaardig kan handelen. Door de organisaties, welke op een bepaald werkterrein hun arbeid verrichten te vragen deskundigen op hun terrein voor te dragen, mag men een kundig bestuur verwach-

ten. Dat men de zeer vele organisaties werkelijk zou kunnen vertegenwoordigen lijkt ons een illusie.

bureau

Het is duidelijk dat dit alles slechts kan functioneren met de steun van een behoorlijk geoutilleerd bureau. Blijkens de statuten worden alle aan het bureau verbonden functionarissen aangesteld en ontslagen door het bestuur. Op het personeel zijn inzake rechtspositie en bezoldiging de bepalingen van toepassing, welke gelden voor het gemeentepersoneel. Het bureau zal geleid worden door een bureauhoofd en een adjunct-bureauhoofd. De verdere bezetting is in de statuten niet geregeld. De rijksbijdrageregeling voor de subsidiëring van plaatselijke instellingen voor overleg en advies op maatschappelijk terrein 1964 noemt naast de directeur en de adjunct-directeur de volgende functionarissen en het salaris waarvoor de gemeente een rijksbijdrage kan verkrijgen:

- een medewerker voor sociaal onderzoek;
- een medewerker voor de sociale advisering en programmering;
- een documentalist-voorlichtingsfunctionaris;
- een assistent voor het sociaal onderzoek;
- drie administratieve krachten.

Deze bezetting geldt voor instellingen, werkzaam in gemeenten met meer dan 200.000 inwoners.

Wil het nieuwe orgaan in een grote stad als Amsterdam een kans hebben, dan zal tenminste de bureaubezetting, genoemd in de rijksbijdrageregeling nodig zijn, aangevuld met een aantal wijkopbouwconsulenten ten behoeve van de wijkopbouworganen.

rechtsvorm en financiën

Wat de juridische vorm betreft is gekozen voor die van de gemeentelijke stichting. Dit betekent o.m. dat de gemeente Amsterdam samen met particulieren de stichting zal oprichten.

Financieel zal de Raad voor het Maatschappelijk Welzijn drijven op een gemeentesubsidie, de gemeente kan op grond van de eerder genoemde Rijksbijdrageregeling 1964 van het rijk een bijdrage krijgen in de kosten van salarissen enz.

de komende maanden

Het besluit tot oprichting van de Raad voor het Maatschappelijk Welzijn werd op 17 april jl. door de gemeenteraad genomen. Dit betekent echter niet dat met de eigenlijke werkzaamheden nog deze zomer kan worden begonnen.

De particuliere bestuursleden worden benoemd door de gemeenteraad, terwijl burgemeester en wethouders de ambtelijke bestuursleden aanwijzen.

Na samenstelling van het eerste bestuur kan de stichtingsacte worden gepasseerd en eerst daarna kan het bestuur tot aanstelling van personeel overgaan. Men zal ons niet van pessimisme beschuldigen, wanneer wij voor deze procedure nog enkele maanden uittrekken.

Men kan dit op goede gronden betreuren en niettemin verheugd zijn over het feit, dat na een lange voorbereiding thans een zeer acceptabele opzet zijn realisering nadert. Ongetwijfeld zal de praktijk wijzigingen noodzakelijk maken, maar daarvoor is de gekozen vorm gelukkig voldoende soepel.

ALGEMEEN MAATSCHAPPELIJK WERK

introdactie van het algemeen maatschappelijk werk

inleiding

De titel, hier boven, houdt een steeds terugkerend onderwerp van gesprek in. Zowel de groep van beroepsmaatschappelijk werkers als de instellingen die dat beroepswerk mogelijk maken, stellen zich voortdurend de vraag, hoe het maatschappelijk werk, en dan vooral het algemeen maatschappelijk werk, zó in de publiciteit gebracht kan worden, dat de samenleving het nut van dit werk onderkent en als nuttig accepteert en meer gebruik gaat maken van de hulpmogelijkheden, en mogelijke cliënten iets van hun drempelvrees kwijtraken.

Als er al zoveel over gedacht en gesproken wordt, is het dan zinnig in dit kaderblad deze materie nog eens aan te snijden? Ik meen van wel, want het blijkt dat men, ook binnen de kring van Humanitas, vindt dat wij er nog niet over uitgepraat zijn, zodat ik voorstel de introductie van het algemeen maatschappelijk werk gezamenlijk onder de loop te nemen.

Het woord 'gezamenlijk' is bewust gebruikt. Ik hoop namelijk, dat u op dit artikel zult reageren met op- of aanmerkingen, die ons verder kunnen helpen.

Indien men iets introduceren wilt, dan betekent dat o.a. dat men aan anderen iets wil vertellen over een zaak die men van belang acht en waarvan men veronderstelt, dat die anderen er nog onvoldoende van af weten. Men hoopt de zaak zo te kunnen voorstellen, dat zij dat belang wel gaan inzien. Deze stelling is voor het algemeen maatschappelijk werk (A.M.W.) van belang, omdat het slagen ervan afhankelijk is van de mate waarin dit werk geaccepteerd wordt door de samenleving of door groepen uit de samenleving. In dit verband kleeft aan het A.M.W. de handicap, dat het een nogal ongrijpbare en abstracte indruk maakt op mensen, die er geen direct contact mee hebben gehad. Het A.M.W. is niet te presenteren in een aantrekkelijke verpakking en kan ook niet met reclameleuzen aan de man gebracht worden. Daar we echter voor de ontplooiing van dit werk afhankelijk zijn van het oordeel van allerlei groepen uit de samenleving zullen we toch een manier moeten vinden om onze zaak 'aan de man' te brengen.

Welke groepen mensen zijn, in dit verband, voor ons van belang?

extern:

- a. de (potentiële) cliënten;
- b. de (potentiële verwijzers);
- c. de deskundige functionarissen uit andere instellingen.

intern:

d. leken en bestuursleden van Humanitas.

Het is verleidelijk naar een pasklare omschrijving te zoeken van het A.M.W., die voor alle groepen uit de bevolking duidelijk en aanvaardbaar is. Dat is m.i. een onmogelijke opgave.

Als men mensen uit zijn omgeving vraagt, welke voorstelling zij hebben van wat A.M.W. is en doet, merkt men, dat er een veelgevarieerde beeldvorming bestaat, die afhankelijk is van milieu, ontwikkeling, leeftijd, sociale plaats in de maatschappij, familietraditie e.d. Dan merkt men ook, dat het, zo niet onmogelijk, dan wel enorm moeilijk is, 'een deksel te vinden, die op alle potjes past'. Dit heeft als consequentie, dat wij elke groep uit de samenleving, die voor ons werk van belang is, op een andere wijze zullen moeten aanspreken. Laten wij uitgaan van de reeds eerder opgenoemde vier groepen.

a. De (potentiële) cliënten. Goed beschouwd zijn dat, wat men in de wandeling 'het publiek' pleegt te noemen. Als geheel genomen betreft het echter een grote, rijk genuanceerde groep, die niet bepaald een 'eigen gezicht' heeft. Het is m.i. niet te verwachten, dat over het algemeen genomen de belangstelling voor het A.M.W. groot is en het publiek zich erbij betrokken voelt. Een korte, zakelijke oriëntatie in de vorm van een folder, het regelmatig publiceren van spreekuren en van korte artikelen en berichten in de plaatselijke pers lijken mij de meest geschikte middelen te zijn. Het gaat er bij deze introductie om, dat de naam van het A.M.W. en Humanitas tezamen een bekende klank krijgen door het voortdurend koppelen en publiceren van deze begrippen. De bovenbedoelde folder zou te kennen moeten geven voor welke soorten problemen men hulp kan inroepen bij het A.M.W. (De landelijke publiciteitsorganen zoals radio, t.v. en pers vallen, als het om Humanitas alléén gaat, bijna altijd buiten onze financiële mogelijkheden.)

Een goede folder (ik sla het moeilijke proces van het samenstellen van een goede folder even over) zou men kunnen deponeren bij adressen waarvan te verwachten is, dat van daar uit velen bereikt kunnen worden: wachtkamers van huisartsen, buurt- of clubhuizen, vakbondsadressen, personeelsafdelingen van bedrijven e.d. Met de folder en de pers lijken mij de middelen om deze onbekende massa te bereiken uitgeput.

b. De (potentiële) verwijzers. In deze groep zou ik hen willen plaatsen, die uit hoofde van hun beroep en/of hun plaats in de samenleving voor langere of kortere tijd consulterende relaties hebben met enkelingen en groepen uit die samenleving. Te denken valt aan artsen, verloskundigen, wijkverpleegsters, schoolhoofden, centrale figuren uit het verenigingsleven, vakbondsfunctionarissen, e.d. In principe zijn zij in zo'n functie in staat velen de weg te wijzen naar het maatschappelijk werk waar dat nodig is of bij anderen belangstelling te wekken voor het bestaan van deze vorm van 'tussenmenselijke hulpverlening'.

Willen wij echter een beroep op hen doen, dan zullen zij zelf eerst voldoende inzicht moeten hebben in de mogelijkheden van het maatschappelijk werk. Hier schiet een beknopte folder tekort en voor dit doel is mondelinge voorlichting, zowel individueel als in groepsverband, het meest geschikt. Daarmee doen wij duidelijk een persoonlijk beroep op de medewerking van deze verwijzers en zij zullen zich dus persoonlijk bij de zaak betrokken moeten voelen. M.i. wordt dit laatste alleen bereikt door een persoonlijk contact én door erkenning achteraf van de waarde van de gevraagde medewerking. Ik bedoel hiermee dat, als van een cliënt vernomen wordt, dat hij via een verwijzing bij de maatschappelijk werker terecht gekomen is,

de verwijzer hiervan op de hoogte gesteld dient te worden. Wij zijn geneigd deze laatste plicht over het hoofd te zien, maar dat zou niet verstandig zijn. Bovendien zal de maatschappelijk werker, dacht ik, deze verwijzer er ook van op de hoogte moeten brengen, of de cliënt ter plaatse al geholpen kon worden of werd doorverwezen. Onafhankelijk van het aantal en de aard van de verwijzingen zal er een zekere continuïteit moeten bestaan in het contact met de verwijzers. (Zonder continuïteit verwatert elke relatie!)

De beroepsfunctionarissen uit de zusterinstellingen én andere instellingen voor dienstverlening (zoals b.v. G.G. en G.D., kleuterzorg, kruisverenigingen, zelfstandige instellingen voor gezinsverzorging, arbeidsbureaux e.d.), zijn verwant met de voorafgaande groep verwijzers. Het bijzondere bij hen is echter, dat wij hier met vakgenoten of vakverwanten uit de dienstverlening te maken hebben. Van hen kunnen we dus min of meer voorbereide verwijzingen ontvangen, terwijl onze terugrapportage m.i. ook wat verder kan gaan. Bovendien is hier een wederzijds verwijzingsverkeer mogelijk. Dit laatste punt zullen we goed in gedachten moeten houden, daar het mede de inhoud en de waarde van ons contact bepaalt.

Er zal over en weer het vertrouwen moeten komen, dat de verwezen cliënt in goede handen is!

Ook hier betekent dat een regelmatig herhaald contact, soms naar aanleiding van een verwezen cliënt, soms voor overleg over werkafspraken, maar soms ook alleen maar 'om je gezicht te laten zien'.

Volgens het eerder genoemde lijstje van groepen, die voor de introductie van het algemeen maatschappelijk werk belangrijk zijn, zouden we nu toe zijn aan de besturen en leden van de afdelingen van onze Vereniging (die wij via de **interne** introductie zouden kunnen bereiken). Deze groep is uitermate belangrijk, want uiteindelijk dragen zij, met de beroepskrachten, het werk van de vereniging en maken zij het mogelijk, dat er maatschappelijk werk hulp geboden kan worden aan hen, die zich niet thuis voelen bij confessionele instituten. Toch stel ik voor, deze laatste groep als een apart geheel te zien en hen niet in het kader van dit artikel te plaatsen. Er spelen nl. nog andere factoren mee in het samenspel van maatschappelijk werker—bestuur—leden, die geen rol vervullen bij de externe introductie. Bijvoorbeeld de verantwoordelijkheid van het bestuur voor beleidskwesties, de verhouding werkgever (bestuur) — werknemer (m.w.er), de meerdere of mindere betrokkenheid van de leden t.o.v. de Vereniging etc.

Als men dit zo bekijkt, is het een onderwerp voor een apart artikel.

Als we de vraagstelling van de introductie van het algemeen maatschappelijk werk in het kort proberen samen te vatten, zou dat misschien als volgt kunnen:

a. De introductie van het A.M.W. is van levensbelang voor ons werk, omdat we geheel afhankelijk zijn van het wel of niet vrijwillig komen van mensen, die onze hulp van node hebben. Over het algemeen genomen (uitzonderingen daargelaten) moeten wij dus afwachten.

b. De 'materiële' middelen voor een introductie zijn beperkt:

- folders, uit te zetten bij geselecteerde personen en adressen;
- periodiek terugkomende artikelen, mededelingen, advertenties, spreekuuraankondigingen in de plaatselijke pers; (Als deze pers daartoe bereid is!);
- visitekaartjes met adres en spreekuur;
- affiches;

c. daar de materiële middelen maar een gedeeltelijk succes zullen hebben (aan een

deel van de samenleving zullen deze middelen volkomen voorbijgaan, daar velen geen behoefte hebben aan deze hulpverlening), valt m.i. grote nadruk op de mondelinge voorlichting, die beschreven is bij het onderdeel **verwijzers** en **beroepskrachten**. Ik ben echter niet ingegaan op de vraag, **wie** deze mondelinge voorlichting zal moeten doen. De automatische reactie, dat dit tot de taak van de maatschappelijk werker behoort, is niet onjuist, maar wel onvolledig. Deze taak heeft te veel te maken met geaardheid, met persoonlijke eigenschappen en instelling, om hem zo eenvoudig af te doen. Een gezamenlijk overleg van bestuur—maatschappelijk werker en eventueel gewestelijke adviseur zal de oplossing moeten bieden. Het is *zéér* goed mogelijk, dat bijv. enkele bestuursleden de introductie bij bepaalde categorieën verwijzers beter kunnen verwerkelijken dan de maatschappelijk werker. Een werkverdeling ligt voor de hand. De maatschappelijk werker en eventueel de gewestelijk functionaris zullen, meen ik, naast hun directe rol bij de introductie ook een adviserende functie hebben in de opzet van de gehele campagne. Het is tenslotte zijn of haar eigen vak, dat geïntroduceerd wordt!

d. Een laatste, misschien niet zo duidelijk naar voren komende maar toch belangrijke kwestie is de passieve kant van de bereikbaarheid van het A.M.W. Hieronder versta ik:

- al of niet gemakkelijke bereikbaarheid van het bureau;
- de inrichting van de spreekruimte en de wachtkamer;
- telefoonaansluiting en de vermelding in de gidsen;
- het al of niet mogelijk zijn van een opvangmogelijkheid gedurende de normale kantooruren. Dit zal buiten het spreekuur kunnen gebeuren door een administratieve kracht, als die er is. Bij het aanstellen van een dergelijke kracht kan dus niet alleen gekeken worden naar administratieve kennis, maar ook naar de persoonlijke kwaliteiten die betrekking hebben op het omgaan met mensen. (type receptioniste).

Het al of niet aanwezig zijn van een antwoordapparaat op de telefoon, zodat een cliënt, ondanks de afwezigheid van de medewerkers, toch inlichtingen ontvangt is ook van veel belang.

De invloed van deze 'bijkomende' zaken op een hulpzoekende, die toch al met enige schroom op weg gegaan is naar het maatschappelijk werk, mag beslist niet onderschat worden. Het is niet na te gaan, maar het zou interessant zijn om te weten, hoeveel potentiële cliënten door een slechte ontvangst, een gesloten deur, een ongezellige wachtkamer, een kort antwoord door de telefoon afgeschrikt werden en niet meer terug kwamen.

Nu ik aan het einde van dit artikel gekomen ben, besef ik, dat niet alles gezegd is over ons onderwerp. Maar ik dacht wel, dat het als aanloop voor een discussie met u, lezers, voldoende stof oplevert.

P. H. HOOY

algemene bijstandswet (x)

enkele uitspraken van de kroon op beroepschriften alg. bijstandswet

schulden ter zake van onder meer rechtsbijstand door een advocaat

Door betrokkene is bijstand gevraagd op 27 april 1965 voor betaling van schulden tot een bedrag van f 1.140,— ter zake van rechtsbijstand door een advocaat, reisgeld, aanschaf kleding, fiets, ledikant e.d.

Het gezin van betrokkene bestaat uit man, vrouw, meerderjarig inwonend kind (dat kostgeld betaalt) en een minderjarige zoon, die door de Raad voor de Kinderbescherming op 12 januari 1965 voor 12 maanden in een tehuis is geplaatst. In de kosten hiervan draagt betrokkene f 7,50 per week bij. De advocaatkosten zijn gemaakt in het belang van het minderjarige kind namelijk ter bespoediging van de procedure om dit kind te onttrekken aan de macht van zijn voormalige echtgenote. B. en W. hebben afwijzend op de aanvraag beslist.

Het bezwaarschrift wordt eveneens afgewezen op grond van de overweging, dat de inkomsten van betrokkene zodanig zijn, dat de gemaakte kosten hieruit kunnen worden betaald.

Tegen deze beslissing is betrokkene in beroep gekomen bij GS, die het beroep gegrond verklaarden en bepaalden, dat bijstand dient te worden verleend in de betaling der schulden ad f 1.140,—.

B. en W. hebben tegen deze uitspraak beroep aangetekend bij de Kroon, die als volgt overweegt.

Uit de stukken blijkt, dat betrokkene inn de periode van juni 1964 tot en met april 1965 bijzondere kosten heeft gehad tot een bedrag van ongeveer f 1.330,— waarvan f 660,— voor rechtsbijstand door een advocaat en voor reisgelden, f 405,— wegens aanschaffing van kleding en een fiets voor de minderjarige zoon en f 265,— wegens aanschaffing van een ledikant e.d.

Naar het oordeel van de Kroon bestaat aanleiding deze kosten te beschouwen als noodzakelijke kosten van het bestaan, waarbij, voor wat betreft de kosten voor rechtsbijstand, de omstandigheden in aanmerking zijn genomen waaronder zij zijn ontstaan.

Naast deze kosten heeft betrokkene nog andere, tot de noodzakelijke kosten van het bestaan te rekenen, extra uitgaven gehad tot een bedrag van ongeveer f 22,— per week, waaronder begrepen de vaste bijdrage van f 7,50 per week in de verblijfskosten van zijn zoon in het tehuis en reiskosten wegens het bezoeken van deze zoon.

Het netto-loon van betrokkene over de betreffende periode heeft gemiddeld f 125,— per week bedragen. Voor de beoordeling van de mate, waarin het gezin over de middelen beschikte ter voorziening in de noodzakelijke kosten van het bestaan dient dit bedrag te worden verminderd met de verwervingskosten, doch vermeerderd met een gedeelte van de uit kostgeld van de minderjarige zoon verkregen winst.

Het in aanmerking te nemen gezinsinkomen van die periode moet, mede gelet op de bijzondere uitgaven welke betrokkene voor zijn gezin had te doen, niet toereikend worden geacht ter voorziening in de noodzakelijke kosten van het bestaan over die periode. Verder staat vast, dat betrokkene ten tijde van de aanvraag om bijstand aanmerkelijke schulden had en dat een volledige afbetaling hiervan de draagkracht van zijn gezin ook toen te boven ging.

Gelet op het vorenstaande zijn er termen aanwezig gezinsbijstand te verlenen tot

een bedrag, overeenkomende met het verschil tussen de noodzakelijke kosten van het bestaan in de periode juni 1964 tot en met april 1965 en het over deze periode in aanmerking te nemen gezinsinkomen.

Naar het oordeel van de Kroon moet dit verschil worden gesteld op ongeveer f 700,—. Met wijziging in zoverre van het bestreden besluit van GS bepaald, dat een éénmalige bijstand dient te worden verleend tot een bedrag van f 700,—.

(K.B. 27 december 1967, nr. 17).

bescheiden vermogen: gezinshulp

Op 4 oktober 1965 is bijstand gevraagd in de kosten van gezinshulp ten behoeve van een zieke bejaarde. De gezinshulp wordt geboden door een meerderjarige, inwonende dochter.

Burgemeester en wethouders hebben afwijzend op de aanvraag beslist.

Het ingediende bezwaarschrift wordt ongegrond verklaard op grond van de overweiging dat betrokkene een vermogen heeft in een onverdeelde boedel bestaande uit een (zelfbewoond) huis met grond, waarvan de waarde het bedrag van het buiten beschouwing te laten bescheiden vermogen te boven gaat.

De waarde daarvan werd door de Dienst Openbare Werken der gemeente getaxeerd op f 8.533,—. De gemeente heeft op het huis met de grond een bod gedaan van f 18.842,60 (inclusief een vergoeding voor duurder wonen ad f 6.240,—) hetwelk in eerste instantie door betrokkene werd afgewezen, doch later werd geaccepteerd. De koopprijs werd 11 mei 1966 aan hem uitbetaald. Voorts zijn burgemeester en wethouders van mening, dat gezinshulp voor halve dagen voldoende is. In beroep bepaalden Gedeputeerde Staten, dat bijstand dient te worden verleend in de kosten van een volledige hulp in de huishouding ad f 44,— per week gedurende de periode van 4 oktober 1965 tot de datum, waarop de koopprijs van het onroerend goed aan betrokkene is uitbetaald.

Tegen deze uitspraak zijn burgemeester en wethouders in beroep gekomen bij de Kroon, die als volgt overweegt.

Voor de beoordeling van de vraag, of het vermogen van betrokkene het bescheiden vermogen als bedoeld in artikel 7, lid 1 sub b der algemene bijstandswet overschrijdt, is van belang of uitgegaan moet worden van het bedrag genoemd in het aanbod van burgemeester en wethouders dan wel de normale taxatiewaarde. Ten deze moet in aanmerking worden genomen dat op het ogenblik, waarop de aanvraag werd ingediend, het aanbod van burgemeester en wethouders nog niet was aanvaard. Met betrekking tot het niet terstond aanvaarden van het aanbod dient rekening te worden gehouden met de omstandigheid, dat het hier ging om een aanbod aan een 77-jarige, niet gezonde man, die de in het geding zijnde woning, welke bovendien behoorde tot een onverdeelde boedel, gedurende 40 jaren had bewoond.

Nog afgezien daarvan stond voor burgemeester en wethouders de mogelijkheid open om, zolang het aanbod niet was aanvaard, daarop terug te komen. Onder deze omstandigheden dient voor de bepaling van het vermogen van betrokkene niet te worden uitgegaan van de in het aanbod genoemde bedrag van f 12.602,60 doch van de normale taxatiewaarde van f 8.533,—.

Weliswaar heeft betrokkene later het aanbod aanvaard en daardoor moet met ingang van 11 mei 1966, de datum waarop de koopsom van huis en grond werd uitbetaald, voor de bepaling van zijn vermogen worden uitgegaan van f 12.602,60, maar zulks doet aan het vorenstaande niet af.

Uitgaande van het bedrag van f 8.533,— kan van de boedel — na aftrek van een bedrag van f 1.600,— aan kosten — een bedrag van f 4.160,— als vermogen van

betrokkene worden aangemerkt met dien verstande, dat daarop nog in mindering dient te worden gebracht een evenredig deel van de kosten ter zake van het scheiden van de boedel.

Artikel 7 der algemene bijstandswet verzet zich er niet tegen, dat het aldus overblijvende geldsbedrag bij de beoordeling van de mate, waarin betrokkene over middelen beschikt, in dit geval buiten beschouwing wordt gelaten. Derhalve dient bij de beoordeling van de aanvraag uitsluitend rekening te worden gehouden met het inkomen van betrokkene hetwelk is te stellen op f 50,54 per week.

Vast staat, dat hulp in de huishouding voor hem noodzakelijk was en dat hij de daaraan verbonden kosten noch uit zijn inkomen noch anderszins kon betalen, zodat bijstand diende te worden verleend. Wat de hoogte van de bijstand betreft is aan de orde, of hulp in de huishouding voor hele of voor halve dagen toereikend zou moeten worden geacht. Volgens verklaringen van de Gemeentelijke Sociale Dienst is het verantwoord, dat slechts halve dagen hulp wordt geboden.

Hulp zou kunnen worden geboden voor halve dagen door de meerderjarige inwonende dochter, die dan de resterende tijd elders een betrekking zou moeten aanvaarden of door een aan te trekken gezinsverzorgster.

Hiertegenover staat, dat de betrokken dochter reeds vanaf het overlijden van de echtgenote van betrokkene in maart 1965 de zorg van de huishouding en het toezicht op haar vader volledig op zich had genomen.

Het gaat daarbij om de zorg van een 77-jarige, die ernstig hartpatiënt is en duizelingen heeft.

Naar het oordeel van de Kroon moet het uit sociale overwegingen verantwoord worden geacht, dat onder deze omstandigheden hulp voor hele dagen wordt mogelijk gemaakt. Derhalve diende bijstand te worden verleend ter zake van kosten van hulp in de huishouding voor hele dagen ten bedrage van f 44,— per week.

Beroep ongegrond verklaard.

(K.B. 16 november 1967, nr. 10).

bij studiebeurs bestaat aanleiding

- a. deze bij de bepaling van het gezinsinkomen buiten beschouwing te laten;
- b. voor de berekening van het bedrag van de gezinsbijstand na te gaan, in hoeverre de studiebeurs, na aftrek van de directe studiekosten, ontoereikend is voor het levensonderhoud van de studiebeurs-genietende

Bijstand is gevraagd in de noodzakelijke kosten van het bestaan voor een vrouw en haar minderjarige kind.

Hierop is door B. en W. afwijzend beschikt.

Het bezwaarschrift wordt ongegrond verklaard op grond van de overwegingen, dat betrokkene in haar onderhoud kan voorzien door het aanvaarden van een betrekking, nu zij medisch daartoe geschikt wordt geacht.

Tegen deze beslissing is betrokkene in beroep gekomen bij G.S., welk College heeft bepaald, dat alsnog bijstand moet worden verleend onder voorwaarde, dat zij haar door tussenkomst van het arbeidsbureau aangeboden passende arbeid aanvaardt.

Tijdens de behandeling van het beroep kwam naar voren, dat de zoon een Rijksstudiebeurs ontving van f 2500,— per jaar. Door G.S. werd het standpunt ingenomen, dat het redelijk moet worden geacht, ten aanzien van deze studiebeurs te handelen als ware hier sprake van inkomsten uit arbeid van een minderjarig kind als bedoeld in artikel 7, lid 1 sub c A.B.W. Bij de beoordeling van de mate, waarin het gezin beschikt over middelen, werd daarom 1/3 van f 2500,— in aanmerking genomen.

Betrokkene is tegen deze uitspraak in beroep gekomen bij de Kroon, die als volgt overweegt.

Het standpunt van G.S. doet te kort aan het eigen karakter van een studiebeurs, welke immers dient als een tegemoetkoming in de kosten van studie en levensonderhoud van de studerende.

Gelet op het karakter van de studiebeurs bestaat dan ook aanleiding het bedrag van f 2500,— bij de bepaling van het gezinsinkomen geheel buiten beschouwing te laten en na te gaan, zulks voor de berekening van het bedrag van de gezinsbijstand, in hoeverre de studiebeurs, na aftrek van de directe studiekosten, ontoereikend moet worden geacht voor het levensonderhoud van deze minderjarige.

Naar het oordeel van de Kroon is deze ter aanvulling van de middelen uit de studiebeurs een gedeeltelijke gezinsledentoeslag van f 3,75 per week noodzakelijk, welk bedrag dient te worden verhoogd met de ziekenfondspremie.

Voor het overige moet voor de berekening van de gezinsbijstand rekening worden gehouden met enerzijds de eigen inkomsten van de betrokkene en anderzijds de noodzakelijke kosten van het bestaan.

Bijstand verleend ad f 21,— per week onder de voorwaarde, dat betrokkene haar door tussenkomst van het Gewestelijk Arbeidsbureau aangeboden passende arbeid aanvaardt.

(K.B. 29 november 1967, nr. 7).

inkomsten ontoereikend voor noodzakelijke kosten van het bestaan, mede in verband met alimentatieverplichting en hoge kamerhuur.

Door betrokkene is 9 juni 1965 bijstand gevraagd in de noodzakelijke kosten van het bestaan voor hem en zijn gezin, bestaande uit man, vrouw en drie minderjarige, inwonende kinderen.

Betrokkene, heeft een inkomen van netto f 112,95 per week en f 174,72 per kwartaal kinderbijslag. Eén der kinderen heeft een netto-inkomen van f 53,— per week. Hij moet echter f 20,— per week alimentatie betalen ten behoeve van zijn vorige echtgenote, terwijl de kamerhuur f 55,— per week bedraagt.

B. en W. hebben afwijzend op de aanvraag beslist.

Het bezwaarschrift wordt eveneens afgewezen op grond van de overweging dat, indien de alimentatie te zwaar is, betrokkene daarvan vermindering moet trachten te krijgen.

Tegen deze beslissing is betrokkene in beroep gekomen bij G.S., die het beroep ongegrond verklaren. Het College overweegt hierbij, dat vorgemeld inkomen voldoende moet worden geacht om te voorzien in de noodzakelijke kosten van het bestaan. Hieraan doet niet af het feit, dat betrokkene een alimentatiebijdrage moet betalen.

Betrokkene heeft tegen deze beslissing beroep aangetekend bij de Kroon, waarbij hij onder meer aanvoert, dat zijn stiefzoon weliswaar f 53,— per week verdient, maar dit ook zelf dringend nodig heeft. Op 15 augustus 1965 is hem een flat toegewezen, waarvan de huur f 85,— per maand bedraagt. Voor de inrichting daarvan heeft hij schulden moeten maken. Deze bedragen thans f 1.000,—, die hij met f 49,50 per maand moet aflossen.

De Kroon overweegt als volgt:

Indien, gelet op artikel 7, lid 1 sub c A.B.W., een redelijk deel van het inkomen uit arbeid van de minderjarige stiefzoon buiten beschouwing wordt gelaten, kan het inkomen waarover het gezin van de betrokkene beschikte ten tijde van de aanvraag om bijstand, worden gesteld op een bedrag van f 116,15 per week. Anders dan G.S. is de Kroon van oordeel, dat dit bedrag, gelet op de omstandigheden waarin

betrokkene verkeerde, tot en met 15 augustus 1965 ontoereikend was om in de noodzakelijke kosten van het bestaan te voorzien.

Mitsdien dient tot deze datum bijstand te worden verleend, welke moet worden gesteld op een bedrag van f 39,20 per week.

Met ingang van 16 augustus 1965 werd het wekelijks te betalen huurbedrag vermindert met f 36,85 per week.

Betrokkene moet derhalve nadien, mede gelet op de omstandigheid, dat de alimentatieverplichting is vermindert tot f 18,— per week, geacht worden over voldoende middelen te beschikken om in de noodzakelijke kosten van het bestaan te voorzien. Hetgeen in hoger beroep door betrokkene is aangevoerd vermag hier niet aan af te doen.

Bepaald, dat over de periode van 9 juni 1965 tot en met 15 augustus 1965 bijstand dient te worden verleend tot een bedrag van f 39,20 per week.

(K.B. 30 november 1967, nr. 31).

bescheiden vermogen in verband met bestemming deel van vermogen voor dekking van geneeskundige risico's; onvoldoende besef van verantwoordelijkheid

Een aanvraag om bijstand in de kosten van levensonderhoud werd door het College voor de verlening van bijstand afgewezen of grond van de overweging, dat het vermogen van aanvrager het bedrag van het buiten beschouwing te laten bescheiden vermogen in belangrijke mate overschrijdt.

Nadat betrokkene hiertegen bezwaar had ingediend bij B. en W. werd door dit College besloten hem bijstand te verlenen na een wachttijd van 290 weken, te rekenen vanaf 18 augustus 1966.

Het bescheiden vermogen voor het gezin, bestaande uit man en vrouw, gesteld op f 1000,— in verband met het feit, dat betrokkene een woning heeft betrokken met zodanige hoge huishuur, dat hierin niet uit eigen inkomsten kan worden voorzien. Dit moet worden gezien als onvoldoend betoond besef van verantwoordelijkheid, waardoor het normaal vrij te laten bescheiden vermogen van f 6000,— dient te worden beperkt tot f 1000,—. Gelet op het vermogen van betrokkene ad f 9750,— werd een wachttijd gesteld van 290 weken.

Van deze beslissing is betrokkene in beroep gekomen bij G.S., die, met gegrondverklaring van het beroep bepaalden, dat het bedrag van het buiten beschouwing te laten vermogen wordt gesteld op f 6000,— en dat de wachttijd van 290 weken dienovereenkomstig wordt ingekort.

G.S. hebben daarbij als volgt overwogen. Betrokkene en zijn echtgenote woonden ver van hun familie, waardoor zij zich geïsoleerd voelden, hetgeen, gelet, op hun hoge leeftijd ongewenst is. Derhalve is hij verhuisd naar de gemeente, waar zijn zoon woonde. De beweegreden voor deze verhuizing is aanvaardbaar. Hij had met die gemeente echter geen binding en was derhalve aangewezen op een huis met vrije vestiging, waardoor hij een wat minder goedkope woning moest huren. Het College is echter van mening dat betrokkene hiermede niet onverantwoordelijk heeft gehandeld, zodat geen redenen aanwezig zijn het bescheiden vermogen i.c. op een lager bedrag te stellen dan het in de gemeente gebruikelijke, te weten voor betrokkene en echtgenote op f 6000,— totaal.

Betrokkene is tegen deze uitspraak in beroep gekomen bij de Kroon, waarbij hij aanvoert, dat van zijn vermogen f 6500,— bestemd is voor dekking van ziektekosten, terwijl hij daarnaast een schuld heeft aan zijn zoon van f 4855,—.

De Kroon overweegt als volgt. Wat betreft de reservering voor ziektekosten moet worden geoordeeld dat nu in het algemeen verwacht wordt, dat ter dekking van dit

risico een verzekering wordt gesloten terwijl voor de premie daarvan alsmede voor de ziektekosten, die niet door een verzekering gedekt kunnen worden, bijstand kan worden verleend, indien met het oog op de financiële omstandigheden van de betrokkene noodzakelijk mocht zijn, geen aanleiding bestaat daarvoor een deel van het vermogen buiten beschouwing te laten.

Verder is niet voldoende vast komen te staan, dat betrokkene tot genoemd bedrag een schuld heeft aan zijn zoon.

G.E. hebben derhalve het bescheiden vermogen, bedoeld in artikel 7 lid 1 sub b der A.B.W. terecht op f 6000,— gesteld.

Beroep ongegrond verklaard. (K.B. 8 december 1967, nr. 21).

Het bestuur van de

STICHTING HUISVESTING BEJAARDEN TE ALKMAAR

aangesloten bij de Humanistische Stichting voor Huisvesting van Bejaarden te Amsterdam, hoopt in oktober 1969 het bejaardencentrum 'De Nieuwpoort' te Alkmaar te openen.

Het tehuis zal een capaciteit hebben van ca. 150 bedden, terwijl verder 38 woningen voor zelfstandige bewoning beschikbaar zullen zijn.

De sfeer in het tehuis zal ondogmatisch zijn.

Voor dit complex wordt gevraagd:

a. een directeur

Voor deze functie wordt gedacht aan een man van 30-45 jaar, die een middelbare opleiding genoten heeft; belangstelling heeft voor het werk in een verzorgingstehuis; voldoende organisatorisch, economisch en administratief inzicht heeft.

Datum indiensttreding: maart 1969.

b. een hoofd van de administratie (m.)

Kandidaten dienen in het bezit te zijn van het diploma M.B.A. Het diploma S.P.D. strekt tot aanbeveling.

Datum indiensttreding: mei 1969.

c. een hoofd van de huishouding (v.)

Leeftijd 30-45 jaar. Kandidaten dienen in het bezit te zijn van het diploma huishoudkundige of een daarmee gelijk te stellen opleiding te hebben gevolgd. Ervaring in een soortgelijke functie strekt tot aanbeveling.

Datum indiensttreding: augustus 1969.

Voor alle functies is de salariëring overeenkomstig de richtlijnen van de Nederlandse Federatie voor Bejaardenzorg.

Kandidaten dienen bereid te zijn zich eventueel aan een psychologisch onderzoek te onderwerpen.

Eigenhandig geschreven brieven met foto worden ingewacht door het bestuur, Karl Marxstraat 11, Alkmaar.